

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718201711
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718201711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: T.. N.. K. O., B.. XX.X.XXXX, X. B. V. X, X., proti žalovanému: N.. T. G., B.. X.X.XXXX, X. B. XXX/XX, U. R., zastúpený: Bukovinský & Chlipala, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom, Svätoplukova 30, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 9C/14/2018-236 zo dňa 27. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému upustiť od ďalších neoprávnených zásahov do osobnostných práv žalobcu, ospravedlniť sa žalobcovi a zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- €. Žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, článkom 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR a článkom 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca je konateľom obchodnej spoločnosti EKOR s.r.o. (predtým ÚčtujemeOnline.sk, s.r.o.), ktorá na základe uzatvorenej Zmluvy o zabezpečení vedenia účtovníctva zo dňa 4.4.2013, viedla účtovníctvo pre Slovenský zväz včelárov (ďalej len ako „SZV“). Dňa 3.3.2018 vypracovala Ústredná kontrolná a revízna komisia SZV (ďalej len ako ÚKRK) Správu o činnosti ÚKRK za rok 2017, kde okrem iného konštatovala, chyby v rozpočtoch a hospodárskych výsledkoch. Dňa 26.3.2018 sa konalo stretnutie ÚKRK s audítorom, z ktorého bol vyhotovený písomný záznam. V bode 9.7 sa konštatuje, že po odovzdaní účtovnej uzávierky a daňového priznania za rok 2017 bude okamžite zrušená spolupráca s firmou ÚčtujemeOnline.sk (právny predchodca spoločnosti EKOR, s.r.o.). Dňa 6.7.2018 bol spoločnosťou REN audit vypracovaná správa viažuca sa k účtovnému obdobiu roka 2016. Správa obsahovala vytknutie viacerých nedostatkov pri vedení účtovníctva. Dňa 21.7.2018 mal výkonný výbor SZV zasadnutie, kde prerokoval otázku výpovede zmluvy spoločnosti ÚčtujemeOnline.sk. Výkonný výbor vyslovil s výpoveďou zmluvy súhlas, a to jednohlasne. Dňa 30.7.2018 adresoval SZV spoločnosti EKOR, s.r.o. a žalobcovi ako jej konateľovi jednostrannú výpoveď zo Zmluvy o zabezpečení vedenia účtovníctva. Dňa 21.8.2018 zaslal žalobca na SZV stanovisko k správe nezávislého audítora k účtovnej uzávierke. Poukázal, že audit neodzrkadľuje realitu a všetky tri riadky, ktoré audítorská spoločnosť spochybňuje, sú v súlade s účtovnou knihou. Súčet obrátov na jednotlivých dokladoch sedí na cent. Na vysvetlenie nezrovnalostí neboli audítorom vyzvaní. Dňa 15.8.2018 bol do emailovej schránky žalobcu doručený z emailovej adresy žalovaného

email, ktorý bol v predmete označený ako „Posledná výzva na predloženie všetkých tlačových zostáv k rukám“, nasledujúceho znenia: „T. K.. Tak si ma nasral, že ti ani vykať nebudem. Ľudia majú prirodzene od narodenia iba jednu trezivosť. Už na začiatku si neurobil na mňa dojem, keď si chcel do prenájmu L. pre svoju priateľku z Čiech. Bol si v konflikte záujmov ako náš účtovník. Teraz s odstupom času si len potvrdil, čo som si myslel. Určite nie si dobrý účtovník a ani manažér svojich zamestnancov a ani nebudeš. Táto spolupráca s tebou je zlá a išla ďalej len preto, že predseda R. riešil iné priority. Po správnosti si mal byť už preč 1/2017. Ty si naozaj myslíš, že včelárov od....? To, čo si napísal Y. Č. má už veľkú váhu. Rozmýšľaj a uvažuj ako účtovník. Poriadne rozmýšľaj, kto a kde má slabé miesta a urobil ťažké chyby, koľko máš priateľov a aký máš kapitál. Prelistuj si trestný zákon len tak pred spaním. Stále sa rozprávame o našom majetku, ktorý je u teba. Prajem si, aby si sa pozrel do zrkadla, odvážil sa na osobnej váhe, aby si vedel aká je tvoja váha, povedal si, že si sa pomýlil, prišiel k telefónu, zavolať Y., ospravedlnil sa a dodal v rozhovore, že všetko čo od teba Y. žiadal dodáš k našej spokojnosti a aj písomne. Ver mi toto, čo si napísal Y. som ešte od žiadneho účtovníka nepočul a určite by sa za teba účtovníci hanbili. My sme ti slušne platili a tak v mene dobrého a slušného rozchodu sa vzchop a dotiahni to do konca. Korektné budeš podnikáť ďalej a my budeme korektné včeláriť. S pozdravom T. G..“ Email bol zaslaný zároveň ďalším 12 osobám, členom výkonného výboru SZV. Podľa Stanov SZV je výkonný výbor ústredným orgánom SZV. Uvedenému emailu predchádzala emailová komunikácia medzi žalobcom a Y. Č., ktorý dňa 13.8.2018 vyzval žalobcu na predloženie a vytlačenie všetkých požadovaných zostáv v papierovom formáte a ich odovzdanie do 15.8.2018. Žalobca na predmetný email reagoval emailom doručeným Y. Č. tak, že všetky výstupy boli priebežne dodávané, papierové výstupy nie sú v zmluve, komplexnú požiadavku nie je možné z kapacitných dôvodov splniť, sledovanie rozpočtu nie je predmetom zmluvy a doporučenie, aby v záujme korektného ukončenia zmluvného vzťahu neboli požadované neprimerané požiadavky. Podľa predloženej ďalšej emailovej komunikácie medzi žalobcom a členmi SZV bol žalobca elektronicky vyzývaný od januára 2018 do apríla 2018, kedy bol žalobca opakovane žiadaný na asistenciu pri vykonaní auditu, ako aj predloženie rôznych účtovných dokladov. Žalobca opakovane komunikoval názor, že je to nad rámec zmluvy a je plne vyťažovaný. Súd prvej inštancie tiež vypočul svedka Y. Z., ktorý je predsedom ÚKRRK. Z pozície svojej funkcie nadobudol vedomosť o tom, že existujú rôzne podozrenia týkajúce sa účtovníctva a medzi radovými členmi vládnú veľká nespokojnosť. V rámci kontroly v roku 2016 sa nezrovnalosti v účtovníctve zistili aj v dokladoch. Vybrali si preto auditorskú spoločnosť s tým, že nevedeli dodať všetky doklady a niekoľkokrát žiadali spoločnosť, ktorú zastupoval žalobca, na ich dodanie. Závery audítora boli také, že daňové priznania neposkytujú pravdivý obraz o účtovníctve. Výsledkom toho, bolo ukončenie spolupráce s účtovníckou firmou.

3. Súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení na rozhodnutie ústavného súdu (označené ako „ÚS 152/2008“, podľa obsahu súd prvej inštancie citoval konkrétne z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 152/2008 zo dňa 15. decembra 2009), podľa ktorého vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všeobecné súdy ako ochrancov základných práv platí, že v sporoch o ochranu osobnosti musí byť zohľadnená aj sloboda prejavu, ak sú na to splnené podmienky. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti teda nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Pri strete práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu je nutné skúmať KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO hovorí, pričom na základe odpovedí na dané otázky možno pomocou testu proporcionality určiť, ktorá sloboda má byť uprednostnená. Občianskoprávna zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, predpokladá splnenie nasledujúcich podmienok: A/ neoprávnený zásah do chráneného všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť, či iba ohroziť osobnosť fyzickej osoby; B/ ujma fyzickej osoby (nemajetková ujma) v jej osobnej fyzickej a psychicko-morálno-sociálnej integrite; v určitých prípadoch musí táto ujma spočívať v znížení dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere; C/ príčinná súvislosť medzi A/ a B/. Nenaplnením ktorejkoľvek podmienky sa vylučuje možnosť vzniku zodpovednosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa nevyžaduje zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zverejní niekto o fyzickej osobe nepravdivé údaje, či už sa to stalo vedomo alebo nevedome, ide v zásade vždy o neoprávnený zásah do jej osobnostných práv. Zodpovednosť podľa § 13 Občianskeho zákonníka nemôže byť vylúčená ani tzv. ospravedlniteľným omylom. Napríklad, že pôvodca neoprávneného zásahu konal v dobrej viere, nebol si vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, spoliehal sa na serióznosť svojich tvrdení bez ich dostatočného overenia, jednoducho nestaral sa o to, či sú tvrdené informácie pravdivé, alebo nie. Ak spočíva zásah do osobnostných práv v skutkových tvrdeniach difamujúcej povahy, zbaví sa pôvodca občianskoprávnej zodpovednosti, ak preukáže, že tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). Toto neplatí,

ak sa jedná o také skutkové tvrdenia, ktoré sú zásahom do práva na ochranu súkromia fyzickej osoby, ktorého predmet tvorí rýdzo intímna sféra fyzickej osoby, vrátane jej rodinného života. Takéto tvrdenia, i keď sú pravdivé, predstavujú z povahy veci vždy už svojím zverejnením formu neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby. Skutočnosť osobného (intímneho) rázu tvoria vždy predmet občianskoprávnej ochrany, bez ohľadu na to, či ide o skutočnosť nepravdivú, pravdu skresľujúcu či dokonca pravdivú. Neoprávnený zásah môže byť uskutočnený ústne, písomne alebo inak.

4. Žalobca podľa súdu prvej inštancie podanou žalobou tvrdil zásah do osobnostných práv zo strany žalovaného, ktorý videl v doručenom emaille s textom vyššie uvedeným, ktorý bol zároveň doručený ďalším 12 osobám. Žalobca obsah emailu, ako aj jeho formu, považoval za znevažujúci, urážlivý a majúci obrovský potenciál privodiť mu ujmu. V danom prípade teda stoja oproti sebe dve ústavné práva a to právo na slobodu prejavu a právo na ochranu dobrého mena, cti a občianskej dôstojnosti, alebo inak práva zakotvené v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Prvou podmienkou pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostného práva fyzickej osoby je existencia neoprávneného zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť, alebo ohroziť osobnosť fyzickej osoby. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že email, ktorý zaslal žalovaný žalobcovi, bol reakciou na predchádzajúcu emailovú komunikáciu žalobcu ako konateľa spoločnosti EKOR, s.r.o., s členom výkonného výboru SZV pánom Č.. V predmetnej emailovej komunikácii bol žalobca vyzývaný na predloženie písomne vyhotovených účtovných zostáv, na čo žalobca reagoval v tom zmysle, že takúto povinnosť mu zmluva so SZV neukladá. Pri skúmaní obsahu emailu zaslaného žalovaným, bolo potrebné skúmať, či email obsahuje skutkové tvrdenia, ktoré sú nepravdivé, alebo hodnotiaci úsudok. Pri skutkových tvrdeniach je potrebné zaoberať sa ich pravdivosťou, pretože vyslovenie pravdy nemôže byť chápané ako neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Hodnotiaci úsudok, je osobným názorom, kde nie je možné čokoľvek dokazovať, pretože sa jedná o subjektívny pohľad osoby na určitú vec, okolnosť atď., treba však skúmať jeho primeranosť. Súd sa zaoberal preskúmaním celého textu z hľadiska jeho formy a obsahu a posudzoval jeho spôsobilosť objektívne narušiť osobnostnú sféru žalobcu. Žalovaný zvolil v emaille formu tykania a oslovenie žalobcu krstným menom, čo je vzhľadom na skutočnosť, že si strany sporu netykajú a nie sú v kamarátskom vzťahu, určitým excesom zo spoločensky uznávaných pravidiel slušnosti. Ďalej text emailu hovorí: „Tak si ma nasral, že ti ani vykať nebudem. Ľudia majú prirodzene od narodenia iba jednu trpezlivosť.“ Tieto vety sú oznámením osobného prežívania žalovaného a neobsahuje skutkové tvrdenia znevažujúce osobu žalobcu. „Už na začiatku si neurobil na mňa dojem, keď si chcel do prenájmu L. pre svoju priateľku z Čiech. Bol si v konflikte záujmov ako náš účtovník. Teraz s odstupom času si len potvrdil, čo som si myslel.“ Ide o hodnotiaci úsudok na osobu žalobcu, kde žalovaný popisuje svoj osobný dojem z osoby žalovaného, takže nejde o skutkové tvrdenia, s výnimkou vety „chcel si do prenájmu L. pre svoju priateľku z Čiech. Bol si v konflikte záujmov...“. Do súdneho spisu bol založený listinný dôkaz - Upresnenie projektu prenájmu P. L. P. W. L. U. v zmysle ponuky zo dňa 1.6.2015. Listina hovorí o záujme o nájom na 10-30 rokov a jeho podmienkach, Upresnenie vypracovalo dňa 9.8.2015 Občianske združenie Utilitas a listina je podpísaná žalobcom a riaditeľkou združenia. Uvedené preukazuje, že tvrdenie žalovaného „chcel si do prenájmu L., je pravdivé, konštatujúce alebo oznamujúce určitú skutočnosť a nie je urážlivé, ani znevažujúce. Stanovy Slovenského zväzu včelárov neupravujú ustanovenia o možnom konflikte záujmov a pokiaľ žalobca vystupoval vo vzťahu k SZV ako tretí subjekt, zástupca obchodnej spoločnosti, ktorá vykonáva na základe zmluvného vzťahu vedenie účtovníctva, nie je členom ústredných orgánov SZV, tak o konflikte záujmov nie je možné hovoriť. Tvrdenie žalovaného „bol si v konflikte záujmov, ako náš účtovník“ je preto nepravdivé. „Určite nie si dobrý účtovník a ani manažér svojich zamestnancov a ani nebudeš. Táto spolupráca s tebou je zlá a išla ďalej len preto, že predseda R. riešil iné priority. Po správnosti si mal byť už preč 1/2017.“ Slovná kategória dobrý, zlý nemá exaktnú definíciu a je veľmi subjektívna. Či je žalobca naozaj zlý, alebo dobrý účtovník, by zrejme vyžadovalo rozsiahle dokazovanie jeho doterajšej práce v oblasti účtovníctva a manažmentu, avšak ani jedna zo strán takéto dokazovanie nenavrhol. Preukázaným faktom zostáva, že SZV si dalo vyhotoviť nezávislý audit od spoločnosti RENAUDIT CONSULTING, s.r.o., ktorý zaslal vedeniu SZV list dňa 6.7.2018, a ktorý sa týkal overenia účtovnej uzávierky k 31.12.2016. Uvedený list konštatuje, že účtovná uzávierka nevyjadruje verne vo všetkých významných súvislostiach finančnú situáciu účtovnej jednotky a výsledky jej hospodárenia. Tiež bola vypracovaná Správa nezávislého audítora zo dňa 6.7.2018, kde sa konštatuje, že vzhľadom k nepredloženiu potrebnej dokumentácie nemala spoločnosť dostatok dôkazov o stave a existencii jednotlivých položiek majetku, pričom účtovná jednotka nespĺňa kritériá pre povinný audit, pričom zodpovednosť za uvedený stav nesie štatutárny orgán účtovnej jednotky. Rovnako v Správe o činnosti ÚKRRK za rok 2017 zo dňa 3.3.2018 uvedené, že kontrolou boli zistené nedostatky vo vedení účtovných

dokladov. V dôsledku týchto zistení bola spoločnosť EKOR, s.r.o., ktorej konateľom je žalobca, daná dňa 30.7.2018 jednostranná výpoveď zo Zmluvy o vedení účtovníctva. Zo všetkých uvedených informácií mohol získať žalovaný oprávnený dojem, že spoločnosť EKOR, s.r.o. nevykonáva vedenie účtovníctva riadne a správne a tento záver si zosobnil v žalobcovi, ktorý je tejto spoločnosti konateľom. Žalobca predložil súdu dôkazy - súvahy, ktorých obsah a správnosť nie je súd spôsobilý bez odborného stanoviska vyhodnotiť. Pokiaľ žalobca chcel súdu preukázať, že tvrdenia vyslovené v nezávislom audite spoločnosti RENAUDIT CONSULTING, s.r.o. sú nesprávne a vedenie účtovníctva zo strany spoločnosti EKOR, s.r.o., je bez nedostatkov a pochybení, mal navrhnúť súdnoznalecké dokazovanie z odboru účtovníctva, resp. auditu, nakoľko ide o odbornú otázku a súd takúto odbornosť nemá. Ak teda žalovaný vychádzal z informácií zistených nezávislým audítorom či ÚKRK, nemal ako laik dôvod ich spochybňovať a nadobudol presvedčenie, ktoré vyslovil v zaslanom emaile, nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že vyslovil nepravdu alebo lož. „Stále sa rozprávame o našom majetku, ktorý je u teba.“ Je zrejmé, že tu mal žalovaný na mysli podklady k účtovníctvu, na základe ktorých mala spoločnosť EKOR, s.r.o., viesť účtovníctvo SZV. V článku I, ods. 3 Zmluvy o zabezpečení vedenia účtovníctva je výslovne uvedené, že dodávateľ (EKOR, s.r.o., predtým ÚčtujemeOnline, s.r.o.) preberie dokumentáciu od predchádzajúceho spracovateľa účtovníctva TAKMOT. Žalobca bol niekoľkokrát písomne vyzývaný na predloženie týchto podkladov v súvislosti s vykonávaním auditu, ako aj neskôr, avšak vždy sa jeho odpoveď niesla v duchu, že je pracovne vyťažovaný, respektíve, že k niečomu takému ho zmluva nezaväzuje. Účtovná dokumentácia je majetkom SZV, takže uvedenú vetu žalovanému nemožno označiť za nepravdivú. „Ty si naozaj myslíš, že včelárov od....? To, čo si napísal Y. Č. má už veľkú váhu. Rozmýšľaj a uvažuj ako účtovník. Poriadne rozmýšľaj, kto a kde má slabé miesta a urobil ťažké chyby, koľko máš priateľov a aký máš kapitál. Prelístať si trestný zákon len tak pred spaním. Stále sa rozprávame o našom majetku, ktorý je u teba. Prajem si, aby si sa pozrel do zrkadla, odvážil sa na osobnej váhe, aby si vedel aká je tvoja váha, povedal si, že si sa pomýlil, prišiel k telefónu, zavolať Y., ospravedlnil sa a dodal v rozhovore, že všetko čo od teba Y. žiadal dodáš k našej spokojnosti a aj písomne. Ver mi toto, čo si napísal Y. som ešte od žiadneho účtovníka nepočul a určite by sa za teba účtovníci hanbili.“ Tieto vety žalovaného sú jeho hodnotiacim úsudkom a majú charakter jeho osobného názoru a odporúčaní žalobcovi. Nejedná sa o žiadne skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť či nepravdivosť by bolo možné overiť. „My sme ti slušne platili a tak v mene dobrého a slušného rozchodu sa vzchop a dotiahni to do konca. Korektne budeš podnikat ďalej a my budeme korektne včeláriť.“ Na uvedenom nie je nič urážlivé. Je to iba konštatovanie alebo výzva, ktorá neobsahuje žiadnu znepokojujúcu alebo znevažujúcu informáciu. Napokon, pokiaľ ide o formu emailu, bolo potrebné tiež zohľadniť, že tento bol zaslaný ďalším 12 osobám, členom výkonného výboru SZV. Žalobca v konaní tvrdil, že email má potenciál sa šíriť geometrickým radom, avšak takéto šírenie emailu nepreukázal. Ak žalobca tvrdí, že sa email mohol ďalej šíriť, má toto tvrdenie takú istú váhu, ako tvrdenie, že sa šíriť ďalej nemusel. Zhrnúc uvedené, súd prvej inštancie dospel k záveru, že email zaslaný žalovaným na emailovú adresu žalobcu dňa 15.8.2018 je z väčšiny hodnotiacim úsudkom, teda osobným názorom žalovaného na žalobcu. Uvedený email mal nízku publicitu, bol zaslaný úzkemu okruhu osôb, ktoré poznali okolnosti, ktoré mailu predchádzali. Hodnotiaci úsudok môže vychádzať z konkrétnych skutočností alebo dovoditeľného zdroja, vtedy ide o kritiku primeranú. Žalovaný vychádzal zo skutočností a zistení tretích subjektov, t.j. audítora a ÚKRK, ako aj z komunikácie, ktorá prebehla medzi žalobcom a p. Č.. Uvedený email bol excesom zo spoločensky uznávanej a preferovanej komunikácie medzi ľuďmi, ktorí sa navzájom nepoznajú a mohol žalobcu uraziť. Z hľadiska objektívnej spôsobilosti uvedeného emailu zasiahnuť do práva na osobnosť, teda dobrého mena, občianskej cti a dôstojnosti, ide zo strany žalovaného o neprimeranú formu vo vzťahu k žalobcovi, ktorá mala potenciál sa žalobcu dotknúť, uraziť ho a pred ďalšími 12 ľuďmi ho znevažovať.

5. Žalobca tvrdil, že mu konaním bola spôsobená ujma, za ktorej vznik požadoval tak ospravedlnenie, ako aj finančné zadostučinenie. Zákon nedefinuje pojem nemajetková ujma, avšak je potrebné ho chápať ako „škodu“ spôsobenú v nemajetkovej sfére života fyzickej osoby. Ujma môže vzniknúť na poli osobného psychického prežívania, rodinného života, pracovného, spoločenského. Reálne sa môže prejaviť ako strata radosti zo života, psychické útrapy, zhoršenie rodinného života, strata spoločenských kontaktov, pracovných príležitostí a pod. Žalobca žiadnym spôsobom nedefinoval, nepopísal, v čom a v akých oblastiach mu vznikla nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s emailom žalovaného. Žalobca popísal, že pociťuje na sekretariáte SZV nepriateľskejšie správanie vo vzťahu k svojej osobe, avšak toto môže byť vyvolané i udalosťami spojenými s výpoveďou zo Zmluvy o vedení účtovníctva, informáciami z nezávislého auditu, či správy ÚKRK. Žalobca teda nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným zásahom a vznikom ujmy, ktorá rovnako preukázaná nebola. Na vznik občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je potrebné naplnenie

zákoných predpokladov. Žalobca nepreukázal vznik ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi ňou a neoprávneným zásahom žalovaného. Okrem toho sa žalobca domáhal, aby sa žalovaný zdržal zásahov do osobnostných práv žalobcu. Podmienkou priznania takéhoto nároku je, že neoprávnený zásah musí trvať. Žalovaný zaslal jeden email, nepokračuje v žiadnom ďalšom konaní voči žalobcovi, jeho zásah netrvá, preto je uloženie povinnosti upustiť alebo zdržať sa neoprávneného zásahu nedôvodné. Žalobca tiež požadoval ospravedlnenie zverejnením ospravedlňujúceho textu v časopise Včelár. I v prípade, ak by súd konštatoval neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti, by navrhovaná forma ospravedlnenia nemohla byť akceptovaná, nakoľko je neprimeraná. Primeranou formou by bola rovnaká forma ospravedlnenia, akou bol uskutočnený tvrdý neoprávnený zásah, teda email, zaslaný žalobcovi a tým istým ďalším 12 osobám. V prípade zverejnenia ospravedlnenia v časopise, ktorý má desiatky, možno stovky odberateľov, by sa o ospravedlnení dozvedel neznámy počet osôb, oveľa väčší než tých, ktorí sa dozvedeli o predmetnom emaili. Boli by to aj osoby, ktoré vôbec nepoznajú pozadie celej udalosti a nepoznajú ani jej aktérov. Takéto ospravedlnenie by malo širokú publicitu, čo je vzhľadom na formu tvrdého neoprávneného zásahu celkom zrejme neprimerané. Pokiaľ išlo o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 10 000,- €, ktorého sa domáhal žalobca, uvedenú sumu odôvodnil, tak, že ide o 36 % ročného príjmu, ktorý je naviazaný na jeho osobu a predložil faktúry preukazujúce odmenu účtovnícke a konzultačné služby poskytované tretím subjektom. Súd v dáva do pozornosti, že nemajetková ujma nie je ujmu v majetkovej oblasti poškodenej osoby. Ide o ujmu, ktorá je spôsobená v nemajetkovej sfére človeka, v jeho osobnej integrite, ktorá zahŕňa celú jeho emocionálnu oblasť, ako aj oblasť spoločenských vzťahov, pracovných a rodinných. Žalobca neuviedol prakticky jedinou oblasť, ktorú by email žalovaného zasiahol takým spôsobom, že by sa dalo hovoriť o ujme tak závažného charakteru, že by nepostačovalo ospravedlnenie a bolo by na mieste finančné zadošťučinenie. Žalobca prišiel o časť svojho príjmu, avšak nie v dôsledku konania žalovaného, ale výpovede zo Zmluvy zo strany SZV. Navyše táto skutočnosť zasiahla majetkovú sféru žalobcu, nie nemajetkovú. Súd prvej inštancie žalobu posúdil ako v celom rozsahu nedôvodnú, a ako takú ju i zamietol. Poskytnúť súdnu ochranu neznamena stotožniť sa s tvrdeniami žalobcu alebo žalovaného. Znamená to prejednať vec, zhodnotiť predložené dôkazy, aplikovať na danú vec príslušné ustanovenia zákona a vo veci rozhodnúť a toto rozhodnutie zrozumiteľne odôvodniť. Žalobca v súdnom konaní nesie bremeno dôkazu, čo znamená, že svoje tvrdenia musí preukázať predloženými dôkazmi. Pokiaľ žalobca bremeno dôkazu neunesie a nepreukáže to, čo tvrdí, má to za následok neúspech žaloby, ktorá sa prejaví navonok jej zamietnutím.

6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní neúspešný, preto súd priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie sa v zákonom stanovenej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, resp. zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Vytkol súdu prvej inštancie, že nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôkazmi, ktoré žalobca navrhol pod číslom 3, 10, 11, 12, 13, 14 a 15 až 28 sa súd prvej inštancie nezaoberal. Súd sa jednostranne zaoberal výsluchom svedka žalovaného, ktorý sa vyjadril, že je odborne zdatný v účtovníctve, ale svojimi tvrdeniami nijako nepreukázal, že tvrdenia žalovaného sa zakladajú na pravde. Iba poukázal na audítorskú správu a súd si jej obsah automaticky osvojil ako pravdivý. Súd nezaujal postoj k ostatným dôkazom navrhnutým žalobcom a rozhodol predčasne a jednostranne. SZV by žalobcu nepožiadala, aby pre subjekt IČO: 17 312 876 vykonával funkciu likvidátora, ak by si mysleli, že nie je dobrým účtovníkom a spolupráca s ním je zlá. Z dôkazov č. 10, 15 a 17 možno vyčítať, že mnohé požiadavky SZV boli nad rámec zmluvy a preto vysvetlenie žalobcu ani nie je možné hodnotiť ako nemiestne. Súd žalobcovi odoprel právo na spravodlivý proces, keď prihliadal len na argumenty jednej strany. Žalobca nesúhlasil, že závery nezávislého audítora sa automaticky majú považovať za pravdivé. Súd si nemal automaticky osvojiť tvrdenie žalovaného o správnosti audítorskej správy, keď jej správnosť žalobca poprel a toto popretie odôvodnil. Nález ústavného súdu ÚS 152/2008 vychádza z iných skutkových okolností a podľa názoru žalobcu ho nie je možné v tomto prípade použiť, týkal sa výkonu profesie novinára. Žalobca vo vyjadreniach žalobcu videl: „Zničím ťa, v boji mám vyššiu váhovou kategóriu, mám viac kamarátov a známych napríklad na ovplyvňovanie polície, súdov či prokuratúry, viac peňazí na ich podplatenie,“ čo žalobcu znepokojovalo. Nestotožnil sa preto s hodnotením súdu prvej inštancie, že neobsahujú zámer pokračovať. Žalobca nadobudol presvedčenie, že vyjadrenia žalovaného jednoznačne hovoria o zámere a reálnej hrozbe pokračovať v zásahu do jeho práv, tvrdým až mafiánskym spôsobom. K hodnoteniu nepravdivosti tvrdení žalovaného súdom žalobca uviedol, že sa

nestotožňuje s vyjadrením, že neposkytol podklady SZV, pretože ich SZV mali elektronicky k dispozícii v zmysle zmluvy. Nebolo pravdou, že žalobca chcel do prenájmu L., žalobca bol radový člen združenia UNITAS. Súd správne zhodnotil žalovaným tvrdený konflikt záujmov žalobcu s funkciou účtovníka ako výrok nepravdivý. Z uvedeného vyplýva, že v tvrdeniach žalovaného sa nachádza niekoľko nepravdivých výrokov o žalobcovi. Ak by bol len jeden z nich nepravdivý, v kontexte ostatných tvrdení môže takéto nepravdivé tvrdenie vyvolávať skresľujúci dojem, že sú všetky tvrdené a zverejnené informácie pravdivé.

8. K odvolaniu žalobcu sa písomným podaním vyjadril žalovaný. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vykonal všetky navrhované dôkazy okrem svedka N.. Y. Č., ktorého navrhol žalovaný, avšak žalovaný od neho upustil. Rozhodnutie súdu nebolo v žiadnom prípade ani predčasné a jednostranné. Žalovaný poukázal na princíp formálnej pravdy, žalobca mal možnosť a povinnosť navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Meritórne podstatná väčšina žalobcom predložených a navrhovaných „dôkazov“ nebola a nie je vôbec relevantná pre posúdenie prípadu žalobcu. Predsa v čase podania žaloby žiadna činnosť resp. aktivita žalovaného netrvala, nebolo sa teda čoho zdržať zo strany žalovaného. Podľa žalovaného nie sú absolútne relevantné pre posúdenie prípadu žalobcom uvádzané údajne nevykonané „dôkazy“ súdom prvej inštancie ako: email s údajným vmiešavaním sa žalovaného do procesu likvidácie iného subjektu (dôkaz č. 3), žiadosť o nastavenie pokladne v účtovnom systéme (dôkaz č. 10), email ohľadne rozpočtu (dôkaz č. 11), email ohľadne predkladania dokladov (dôkaz č. 12), email ohľadne tvorby webovej aplikácie (dôkaz č. 13), korešpondencia ohľadom nastavenia pokladne (dôkaz č. 15), korešpondencia ohľadom prístupu do systému (dôkaz č. 16), zoznam užívateľov SZV prístupujúcich do systému (dôkaz č. 17), zoznam faktúr s uvedením omeškania (dôkaz č. 19), zoznam 10 faktúr, ktorých úhrada bola najviac omeškaná (dôkaz č. 20), kópie, úhrady a predmet zmluvy firmy Cool People a.s., Selectus s.r.o. a kópia faktúry za likvidáciu (dôkazy č. 21 až č. 28). Predsa podstatou konania bolo, či email žalovaného zo dňa 15.8.2018 bol zásahom do súkromia žalobcu, a či prípadne takýmto zásahom vznikol nárok žalobcovi zdržovací nárok a satisfakčný nárok na priznanie finančného zadošťučinenia, pričom „dôkazy“ žalobcu uvedené v tomto odseku s tým absolútne meritórne nesúvisia. Žalovaný tiež nesúhlasil, že by sa súd jednostranne zaoberal výsluchom svedka žalovaného, a že poukázal na iba na audítorskú správu a súd si jej obsah údajne automaticky osvojil ako pravdivý. V zmysle zákona č. 423/2015 Z. z. o štatutárnom audite a o zmene a doplnení zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o audite“) audítor nie je len hocijakou osobou znalou účtovníctva, ale zo zákona osobou, ktorá má licenciu na vykonávanie štatutárneho auditu. Žalobca na potvrdenie svojich tvrdení o „správnom“ vedení účtovníctva SZV nepredložil žiaden relevantný dôkaz, len správnosť záverov audítora popieral a odôvodňoval svojimi subjektívnymi názormi. Naproti tomu bol to práve žalovaný, ktorý predložil v konaní dôkazy o nesprávnom vedení účtovníctva SZV spoločnosťou EKOR, s.r.o. (pôvodne ÚčtujemeOnline.sk, s.r.o.). Chyby, nedostatky a nezrovnalosti vo vedení účtovníctva SZV predsa konštatoval vo svojej správe zo dňa 6.7.2018 k účtovnej závierke SZV zostavenej k 31.12.2016 nezávislý audítor J.. N.. Y. X., L.. ako zodpovedný audítor spoločnosti RENAUDIT CONSULTING s.r.o., kedy vyslovil záporný názor k účtovnej závierke SZV, rovnako tiež vo svojom liste k výsledkom účtovnej závierky zo dňa 6.7.2018 audítor uviedol, že účtovná závierka SZV nevyjadruje verne vo všetkých významných súvislostiach finančnú situáciu SZV a výsledky jeho hospodárenia, audítor tiež poukázal na konkrétne chyby, nedostatky a nezrovnalosti vo vedení účtovníctva SZV. Rovnako tiež nezrovnalosti, nedostatky a chyby vo vedení účtovníctva SZV konštatoval najvyšší kontrolný orgán SZV, a to ÚKRK po vykonaní kontroly 8-11/2017 vo svojej Správe o výsledkoch kontroly, ako aj v Správe o činnosti ÚKRK za rok 2017. Nezrovnalosti a nedostatky vo vedení účtovníctva SZV tiež potvrdil pri svojom výsluchu na súde prvej inštancie aj svedok, predseda UKRK N.. Y. Z.. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie predložil a poukázal na Výňatok z časopisu Včelár 10/2018 (Analýza, stanovisko a návrh riešenia výsledkov kontrol a auditu za rok 2016 vykonaných v SZV) + úvodná strana s obsahom časopisu Včelár 10/2018. Z úvodnej strany časopisu Včelár 10/2018 (pravý dolný roh strany) je zrejmé, že vyšiel dňa 28.9.2018 v náklade 9000 výtlačkov, teda informácie o „zlom“ vedení účtovníctva boli zverejnené bez akejkoľvek väzby na email žalovaného zo dňa 15.8.2018 z 10:28 hod. Z uvedeného je aj zrejmé, zhruba v akom náklade vychádza časopis Včelár (cca 9000 výtlačkov, rozhodne však náklad sa pohybuje v tisícoch výtlačkov, a ani nie v desiatkach alebo stovkách výtlačkov), teda aj vôbec žalobný návrh žalobcu na prípadné uverejnenie ospravedlnenia žalovaného v časopise Včelár je totálne neproporcionálne vo vzťahu k faktu, že predmetný email zo dňa 15.8.2018 z 10:28 hod bol zaslaný len 12 osobám, aj to len členom výkonného výboru SZV a ÚKRK.

9. Žalovaný ďalej vo svojom vyjadrení absolútne nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by mu súd prvej inštancie odoprel právo na spravodlivý proces, keď údajne podľa žalobcu prihliadal len na argumenty

jednej strany. Súd prvej inštancie neprihliadal len na argumenty jednej strany, ale prihliadal na tvrdenia a dôkazy, ktoré strany sporu predložili a tieto náležite vyhodnotil a následne vo veci rozhodol. Žalovaný tiež zásadne nesúhlasil s tvrdením žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil s ohľadom na súdom prvej inštancie v Rozsudku uvádzaný nález ÚS č. 152/2008. Súd prvej inštancie v zmysle bodu 13 rozsudku uviedol správne ustanovenia slovenského právneho poriadku a podľa žalovaného ich aj správne aplikoval na prípad žalobcu. Tvrdenia žalobcu, že sa nestotožňuje s hodnotením súdu, že vyjadrenia žalovaného neobsahujú zámer pokračovať, a že žalobca nadobudol presvedčenie, že vyjadrenia žalovaného jednoznačne hovoria o zámere a reálnej hrozbe pokračovať v zásahu do práv, považuje žalovaný za totálne nezmyselné, nepravdivé a ničím nepodložené. Žalovaný opakovane už uviedol, že po emaile žalovaného zo dňa 15.8.2018 z 10:28 hod. nevykonal žiadnu činnosť alebo aktivitu, ktorá by mohla byť zásahom do súkromia žalobcu, navyše ako už uviedol žalovaný, tak informácie o nezrovnalostiach, chybách a nedostatkoch vo vedení účtovníctva SZV ako aj stanovisko predsedu ÚKRK k účtovaniu SZV boli bez ingerencie žalovaného zverejnené v časopise Včelár 10/2018 dňa 28.9.2018 v rozsahu 9000 výtlačkov. Už v konaní na súde prvej inštancie bolo zrejmé, že neexistuje žiadne trvajúce konanie žalovaného, ktorého by sa mal žalovaný zdržať vo vzťahu k ochrane osobnosti žalobcu. V prípade, ak by takýto zásah nastal a bol by oprávnený (žiadene však taký neexistuje) žalobca má predsa možnosť domáhať sa opätovne na súde ochrany svojej osobnosti.

10. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

11. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 CSP, vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

12. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

14. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

15. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

16. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

17. Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

18. Podľa článku 26 ods. 2 Ústavy SR každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

19. Každá fyzická osoba má subjektívne osobnostné práva, ktoré jej umožňujú podľa svojej vôle nakladať so svojou osobnosťou, resp. jednotlivými stránkami svojej osobnosti voči ostatným subjektom s rovným právnym postavením vo svojom osobnom a majetkovom záujme, pre svoje všestranné uplatnenie a slobodný rozvoj. Z tohto dôvodu Občiansky zákonník chráni fyzické osoby pred neoprávnenými zásahmi do ich práva na ochranu osobnosti, pričom chráni najmä život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy fyzických osôb (§ 11 Občianskeho zákonníka). Za týmto účelom priznáva fyzickým osobám právo najmä domáhať, aby sa upustilo od

neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby im bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právna úprava ochrany osobnosti v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka má ústavnoprávny základ vychádzajúci z článku 19 Ústavy SR, ktorý je zaradený medzi základné ľudské práva a slobody.

20. Rozoslaním emailovej správy žalovaný realizoval svoje právo na slobodu prejavu garantované rovnako Ústavou SR, konkrétne jej článkom 26. Tomuto ústavnému právu zodpovedá právo na slobodu prejavu tak, ako je ustanovené článkom 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ktorého interpretáciou sa vo svojej judikatúre podrobne zaoberal Európsky súd pre ľudské práva (ESLP). Sloboda prejavu je v demokratickej spoločnosti jednou z najdôležitejších hodnôt, o ktorej je úplne odôvodnené povedať, že jej existencia je jedným zo základných rozdielov medzi demokratickým a právnym štátom a nedemokratickým totalitným policajným štátom.

21. Vyššie špecifikované práva na ochranu osobnosti a na slobodu prejavu nie sú absolútne a súčasne sú v zásade rovnocenné, preto pri ich vzájomnom konflikte, ku ktorému nevyhnutne musí v niektorých prípadoch dochádzať, je potrebné s ohľadom na všetky okolnosti veci zvážiť, ktorému právu poskytnúť ochranu a uprednostniť ho, a ktoré naopak musí ustúpiť.

22. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti sú neoprávnený (protiprávny) zásah, vznik ujmy na osobnostných právach a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy. Pokiaľ ide o neoprávnený zásah, tento musí byť protiprávny, nesmú byť naplnené podmienky okolností vylučujúcich protiprávnosť alebo tzv. zákonné licencie, pričom môže mať rôznu podobu, ako napríklad nesprávny úradný postup, civilný delikt alebo trestný čin. V prípade, že má tvrdený neoprávnený zásah formu prejavu (či už verbálneho alebo písomného), možno o jeho protiprávnosti hovoriť až v prípade, že zásah do osobnostných práv vybočil z medzí dovoleného výkonu práva slobody prejavu. Ujma musí vzniknúť na osobnostných právach fyzickej osoby, ktoré tvoria v § 11 Občianskeho zákonníka (exemplifikatívnym výpočtom) uvedený predmet ochrany. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) predstavuje priamy vzťah (objektívnu súvislosť) medzi javmi, v ktorom jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Právne posúdenie príčinnej súvislosti je vo svojej podstate vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 126/2009 zo dňa 30. júna 2010).

23. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 152/2008 zo dňa 15. decembra 2009, v ktorom sa ústavný súd zaoberal testom proporcionality medzi slobodou prejavu a ochranou osobnosti. Tento test aplikovaný prakticky všetkými európskymi súdnymi sústavami je prirodzene použiteľný na akýkoľvek prípad, kedy dôjde ku kolízií týchto dvoch práv, jeho použitie nie je obmedzené na prípad, ak je pôvodcom zásahu novinár, ako namietal v odvolaní žalobca. Ako uviedol i ústavný súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí, prvé dva kroky testu proporcionality v širšom zmysle (1. test dostatočne dôležitého cieľa a test racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu, 2. test nevyhnutnosti), ako aj praktickú konkordanciu (praktickú súladnosť), teda test zachovania maxima z obidvoch základných práv ako súčasť tretieho kroku, t.j. testu proporcionality v užšom zmysle, sú pri strete práva na ochranu osobnosti v konaniach na ochranu osobnosti a slobody prejavu v zásade automaticky splnené, resp. zodpovedané kladne. Inak to nebolo ani v posudzovanej veci. Súd prvej inštancie následne v podstate aplikoval tzv. H. vážiacu formulu, i keď svoj rozsudok dôsledne v súlade s ňou neštruktúroval (čo ani nebola jeho povinnosť), avšak v zásade odôvodnenie jeho rozhodnutia dalo odpoveď na všetky relevantné otázky, teda kto informáciu zverejnil (KTO), koho sa informácia týka (O KOM), akých záležitostí sa informácia týka (ČO), kde došlo k zverejneniu informácie (KDE), kedy došlo k zverejneniu informácie (KEDY), ako došlo k zverejneniu informácie (AKO), a to aj s opísaním intenzity zásahu, resp. miery uspokojenia kolidujúcich práv.

24. Na otázky kto informáciu zverejnil a koho (o kom) sa informácia týka, možno odpovedať spoločne tak, že obe strany sporu sú tzv. súkromné osoby (t.j. nie osoby verejne činné), žalovaný ako pôvodca tvrdeného zásahu nepožíva privilegované postavenie z hľadiska práva na slobodu prejavu, avšak jeho postavenie nie je ani nijako znevýhodnené. Na druhej strane žalobca ako objekt zásahu nie je osobou verejne činnou, ktorá by bola povinná znášať vyššiu mieru kritiky, nejde však ani o osobu, ktorej právo na ochranu osobnosti by požívalo vyššiu než priemernú mieru ochrany. Žalovaný je členom SZV, pre ktorý poskytovala obchodná spoločnosť žalobcu účtovné služby na základe obchodno-závazkového

vzťahu založeného Zmluvou o zabezpečovaní vedenia účtovníctva zo dňa 1.4.2013. Tak žalobcu, ako i žalovaného možno hodnotiť ako osoby v zásade rovnocennom postavení, nemajúce nad sebou prevahu, resp. nenachádzajúce sa vo vzájomnom vzťahu nadriadenosti či podriadenosti. Tieto dve kritériá (otázky) sa teda vzájomne negujú a nemožno sa na ich základe prikloniť v prospech žiadnej zo strán sporu.

25. Následne odvolací súd hodnotil akých záležitostí (čo, resp. čoho) sa informácia týka. Základná rozlišovacia línia pri skúmaní tejto kategórie sa tiahne medzi informáciami súkromnej až intímnej povahy týkajúcich sa dotknutej osoby a informáciami, resp. témami verejného záujmu. Na ich pomedzí, avšak významovo spravidla bližšie k témam verejného záujmu, sa nachádzajú informácie týkajúce sa pracovnej, profesionálnej sféry dotknutej osoby, medzi ktoré možno zaradiť i veci uvedené v emailovej správe žalovaného. Profesionál v zásade musí zniesť primeranú kritiku výkonu svojej pracovnej činnosti, ak sa výsledky jej výkonu dotýkajú tretích osôb, a ak je oprávnená, teda založená na pravdivých skutočnostiach. Žalobca sa prihlásil k svojej odbornosti účtovníka a v konaní bolo preukázané, že ako konateľ a spolovník obchodnej spoločnosti sa tejto činnosti odborne venuje. Kritika produkovaná žalovaným sa dotýkala žalobcu výlučne pracovnej roviny; k jej vecnému podkladu sa odvolací súd vyjadrí nižšie. Miera zásahu do práva na ochranu osobnosti je teda z tohto hľadiska nízka, naopak miera uspokojenia práva na ochranu osobnosti žalobcu bola vysoká, resp. podstatná.

26. Dôležitou je v tomto prípade odpoveď na otázku, kde došlo k zverejneniu informácie, i keď slovo „zverejnenie“ v tomto prípade možno použiť len s ďalej špecifikovanou výhradou. Ústavný súd vo vyššie odkazovanom náleze zdôraznil, že vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa distribuuje kritika, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Žalovaný svoju emailovú správu adresoval žalobcovi a 12 osobám, členom výkonného výboru SZV. Odvolací súd je toho názoru, že v tomto prípade nedošlo v pravom zmysle slova k zverejneniu informácie obsiahnutej v emailoch. K obsahu elektronickej správy odoslanej žalovaným sa odvolací súd podrobnejšie vyjadrí nižšie, na tomto mieste je však potrebné podotknúť, že hoci ide nepochybne o kritiku a začína sa na prvý pohľad familiárnym oslovením „T. K., nejde v žiadnom prípade o súkromnú komunikáciu osobného či dokonca intímneho charakteru. Správa sa zreteľne týka plnenia pracovných úloh tak jej odosielateľa, ako i adresáta. Skutočnosť, že žalovaný túto správu zaslal (v podstate na vedomie) ďalším 12 členom výkonného výboru SZV, ktorých sa v emailoch riešená záležitosť pracovne dotýkala a mali o nej už skôr informácie z titulu svojej funkcie, nepredstavuje bez ďalšieho verejné šírenie danej kritiky. Takýto spôsob podania správy možno v podstate označiť za internú komunikáciu členov výkonného výboru SZV. To, že by bol obsah dotknutej emailovej správy ďalej rozširovaný jej adresátmi, nebolo v konaní preukázané, avšak aj keby k tomu došlo, za ďalšie šírenie správy by žalovaný v tomto prípade nezodpovedal. Informáciu je z jej nehmotnej podstaty v zásade možné zreprodukovať a ďalej šíriť, ale táto prirodzená vlastnosť informácií nemôže limitovať osoby v uplatňovaní ich práva na slobodu prejavu, nakoľko by tým bol akýkoľvek prejav v praktickom živote vylúčený. Nakoľko žalovaný zvolil pre prezentáciu svojej kritiky formu emailu adresovaného uzavretému a pomerne úzkemu okruhu zainteresovaných osôb, nemožno mu pričítať snahu jeho obsah šíriť ďalej. Z hľadiska otázky, kde došlo k zverejneniu informácie, možno zásahu spôsobenému žalovaným pričítať len nízku mieru intenzity, ktorá len o málo prevyšuje intenzitu, ktorú by vyvolalo zaslanie emailu len samotnému žalobcovi. Naopak miera uspokojenia žalobcovho práva na ochranu osobnosti zostala podstatne zachovaná, nakoľko kritika bola dostupná len veľmi úzkemu okruhu zainteresovaných osôb.

27. Pri odpovedi na otázku, kedy došlo k zverejneniu informácie, možno len zopakovať, ako už bolo uvedené, že informácia bola žalovaným sprístupnená len uzavretému okruhu osôb, ktoré o skutkovom základe vyjadrení žalovaného už skôr vedeli, nešlo teda v základe o novú informáciu pre jej adresátov. Žalovaný dôvodne prejavil svoj názor v čase, kedy tento prejav bol obsahovo aktuálny. Táto okolnosť tiež obmedzuje mieru zásahu do práva na ochranu osobnosti na nízku úroveň.

28. Napokon je potrebné zohľadniť formu (ako) došlo k zverejneniu informácie. Informácie možno šíriť v podobe skutkových tvrdení alebo hodnotiacich úsudkov. Skutkové tvrdenia predstavujú fakty, ktorých pravdivosť alebo nepravdivosť môže byť predmetom dokazovania. Hodnotiaci úsudok oproti tomu dôkaz o nepravdivosti nepripúšťa, ide o subjektívne vyjadrenie názoru. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že sloboda prejavu sa nevzťahuje len na informácie a myšlienky, ktoré sú prijímané priaznivo, resp. sú pokladané za neškodné či neutrálne, ale aj na tie, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. To je dané požiadavkami pluralizmu, znášateľnosti a otvorenosti, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti (rozsudok ESLP Handyside v. Spojené kráľovstvo zo 7. decembra 1976). Pri vyjadrení negatívneho postoja (informácií, myšlienok), teda pri kritike, treba

rozlišovať medzi oprávnenou kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel medzi nimi treba vidieť v rozhodujúcom hľadisku pravdivosti, hodnovernosti, objektívnosti a cieľa, ktorý sa konkrétnym prejavom sleduje. Zákonná ochrana je daná len vtedy, ak vytykané prejavy sú zásadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce. Kritika nie je neoprávnená, ak nie sú prekročené medze vecnej kritiky (opierajúce sa o pravdivé skutočnosti a z nich vyplývajúce závery, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú), a ak je primeraná obsahom aj formou (R 103/1967). Posudzovaním oprávnenosti kritiky sa v početných rozhodnutiach zaoberal i ESLP (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Barford v. Dánsko z 22. februára 1989, rozhodnutie ESLP vo veci Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, rozhodnutie ESLP vo veci De Haes a Gijels v. Belgicko z 24. februára 1997, rozhodnutie ESLP vo veci Schöpfer v. Švajčiarsko z 20. mája 1998, rozhodnutie ESLP vo veci Perna v. Taliansko z 25. júla 2001, rozhodnutie ESLP vo veci Nikula v. Fínsko z 21. marca 2002, rozhodnutie ESLP vo veci Steur v. Holandsko z 28. októbra 2003, rozhodnutie ESLP vo veci Veraart v. Holandsko z 30. novembra 2006), pričom dospel k záveru, že ak sa vychádza z nepravdivých premís, ktorých výsledkom je znevažujúci hodnotiaci úsudok, je potrebné takúto kritiku kvalifikovať ako neprípustnú. Z rovnakého dôvodu nie je prípustná ani kritika, ktorá nemá faktografický, skutkový základ. Kritika by sa mala vyvarovať výlučne všeobecných súdov, ktoré nie sú podporené konkrétnymi argumentmi. V prípade, keď má nejaké vyjadrenie podobu hodnotiaceho úsudku, môže jeho prípustnosť závisieť od toho, či pre tento úsudok existuje dostatočný faktický podklad, pretože i hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný (napr. rozhodnutie ESLP vo veci De Haes a Gijels v. Belgicko z 24. februára 1997, rozhodnutie ESLP vo veci Feldek v. Slovenská republika z 12. júla 2001).

29. Súd prvej inštancie sa veľmi podrobne, fakticky vetu po vete, zaoberal rozborom jednotlivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov uvedených v emaile žalovaného, pričom s jeho závermi sa odvolací súd môže v zásade stotožniť. Vecným základom pre žalovaným vyjadrenú kritiku bol predovšetkým záporný názor audítora RENAUDIT CONSULTING, s.r.o. k výsledku overenia účtovnej závierky zostavenej k 31.12.2016. Daná účtovná závierka nevyjadruje verne vo všetkých významných súvislostiach finančnú situáciu účtovnej jednotky (SZV) a výsledky jej hospodárenia. V konaní nebolo sporné, že účtovníctvo SZV viedla spoločnosť EKOR, s.r.o. (predchádzajúce obchodné meno ÚčtujemeOnline, s.r.o.), ktorej jedným zo spoločníkov a konateľov je žalobca. Dokazovaním teda bolo hodnoverne preukázané, že kritika žalovaného voči žalobcovi mala pravdivý vecný základ.

30. Treba pre úplnosť súhlasiť so súdom prvej inštancie, že žalobca závery auditu svojimi tvrdeniami spochybňoval, ale nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazné bremeno zaťažuje stranu, ktorá vo svoj prospech v konaní niečo tvrdí. Žalobca sa síce prihlásil k svojej profesii účtovníka, avšak jeho spochybňovanie záverov auditu môže súd vnímať iba ako subjektívne skutkové tvrdenie strany sporu (§ 150 CSP), ktoré nebolo podopreté dôkazmi (článok 8 CSP), oproti tomu stálo skutkové tvrdenie protistrany spoľahlivo podporené dôkazom - názorom audítora RENAUDIT CONSULTING, s.r.o. Vzhľadom na to, že štatutárny audítor a audítorská spoločnosť sú pri výkone štatutárneho auditu nestranní a nezávislí od auditovaného subjektu alebo od objednávateľa (§ 21 ods. 1 zákona č. 423/2015 Z. z.), sú povinní vykonávať štatutárny audit s odbornou starostlivosťou a nestranne (§ 28 ods. 1) a sú povinní dodržiavať osobitný predpis, ustanovenia zákona, medzinárodné audítorské štandardy, vnútorné predpisy vydané úradom, komorou a Etický kódex audítora (§ 28 ods. 2), vyjadreniu audítora teda ako dôkazu je dôvodné pripísať vysokú váhu. Aj vyjadrenie audítora možno spochybniť (je prípustný dôkaz o jeho nepravdivosti), avšak vyžaduje si to viac než len subjektívne vyjadrenie strany sporu. Žiaden dôkazný návrh v tomto smere žalobcom prednesený nebol. Civilné sporové konanie sa spravuje zásadou formálnej pravdy, súd teda nezisťuje skutočný stav veci, podkladom pre jeho rozhodnutie je skutkový stav vyplývajúci z vykonaných dôkazov. Odvolací súd však dodáva a zdôrazňuje, že ani prípadné úspešné preukázanie nesprávnosti záveru štatutárneho auditu by bez ďalšieho neznamenal, že žalovaným prednesená kritika nemá pravdivý vecný základ. Vecný základ treba v tomto prípade vidieť v samotných záveroch auditu, teda v „negatívnom“ overení účtovnej závierky SZV, nie v podkladoch auditu, teda v samotnom účtovníctve SZV. Žalovaný sa pri svojej kritike mohol dôvodne spoľahnúť na názor audítora, ku ktorému audítor dospel zákonom upraveným postupom - štatutárnym auditom, a to vzhľadom na vyššie špecifikované zákonné postavenie a povinnosti audítora. Nie je možné na subjekt využívajúci svoje právo na slobodu prejavu klásť prísne požiadavky na takpovediac bezbrehé overovanie si skutkových okolností tvoriacich základ kritiky. Negatívny záver štatutárneho auditu je viac než dostatočný podklad pre hodnotiaci úsudok vyjadrujúci to, že účtovníctvo auditovanej účtovnej jednotky nebolo vedené riadne a správne..

31. V tejto súvislosti je vhodné tiež vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa dokazovania. Žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal dôkazmi navrhnutými žalobcom pod číslami 3, 10, 11, 12, 13, 14 a 15 až 28. Predovšetkým je potrebné uviesť, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie ani z obsahu spisu nevyplýva, že by niektoré dôkazy vykonané neboli. V zmysle § 220 ods. 2 CSP je povinnosťou súdu uviesť v rozsudku, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Zo skutkového stavu tak, ako bol ustálený v odôvodnení rozsudku, možno vyvodiť, z ktorých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, a ako ich vyhodnotil. S týmito skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa stotožňuje aj odvolací súd. Dokonca aj samotný žalobca bol schopný spoľahlivo identifikovať dôkazy, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal a z ktorých nevychádzal (i keď žalobca to subjektívne vyhodnotil tak, že sa nimi nezaoberal). V námietke žalobcu išlo konkrétne o emailovú komunikáciu na č. l. 149 až 151 spisu, žiadosť o nastavenie pokladne v účtovnom systéme, emailovú komunikáciu ohľadom rozpočtu, emailovú komunikáciu o predkladaní dokladov, emailovú komunikáciu o tvorbe webovej aplikácie, Zmluvu o zabezpečení účtovníctva, korešpondenciu ohľadom nastavenia pokladne v systéme, korešpondenciu ohľadom prístupu do systému, zoznam užívateľov SZV prístupujúcich do systému, výpoveď Zmluvy o zabezpečení účtovníctva, zoznam faktúr s uvedeným omeškaním, kópie desiatich faktúr, ktorých úhrada bola najviac omeškaná, kópie faktúr a úhrad CoolPeople, a.s., Selectus, s.r.o. a za likvidáciu a predmety zmlúv s CoolPeople, a.s. a Selectus, s.r.o. Podľa obsahu daných dôkazov, ako aj podľa vyjadrení žalobcu, nimi malo byť preukázané riadne vedenie účtovníctva, a teda tiež nepravdivosť názoru audítora, a úroveň spolupráce medzi spoločnosťou žalobcu a SZV. Súd prvej inštancie pritom vo svojom rozhodnutí jednoznačne vyjadril, že nie je v kompetencii súdov posudzovať správnosť záverov štatutárneho auditu, resp. správnosť vedenia účtovníctva. Predmetné listiny by mohli tvoriť nanajvýš podklad pre znalecké dokazovanie, ktoré však v konaní nebolo navrhnuté, samé o sebe dôkaz v súdnom konaní nepredstavujú, nakoľko súd z nich nie je schopný extrahovať žiadnu relevantnú informáciu. Navyše, a to musí odvolací súd znovu zdôrazniť, prípadné preukázanie nesprávnosti názoru audítora, resp. preukázanie riadneho vedenia účtovníctva, by v tomto konaní nemalo pre rozhodnutie vo veci žiaden význam. Vykonalie týchto dôkazov tak bolo nadbytočné. Pokiaľ niektorými z uvedených dôkazov žalobca mienil preukazovať kvalitu svojej spolupráce so SZV, resp. vedenia účtovníctva, ani táto otázka nebola predmetom sporu a tým ani relevantným predmetom dokazovania. Žalovaný síce vo svojej komunikácii hodnotil prácu žalobcu, avšak išlo o hodnotiace úsudky, ktoré, ako už bolo uvedené, nepripúšťajú dôkaz svojej pravdivosti.

32. Súd prvej inštancie ďalej pri posudzovaní formy prednesenej informácie videl nepravdivé skutkové tvrdenie v tom, že žalobca bol podľa žalovaného v konflikte záujmov, keď chcel ako účtovník do nájmu pre svoju priateľku L.. Odvolací súd však skutkové tvrdenie vidí iba v tom, že žalovaný chcel pre svoju priateľku do nájmu L., čo ani samotný žalobca nepoprel a danú informáciu, hoci je zjednodušená, možno hodnotiť ako pravdivú. To, že mal byť žalobca v konflikte záujmov, je iba hodnotiaci úsudok žalovaného, ktorý navyše nemožno posudzovať výlučne v právnom chápaní tohto pojmu, pretože žalovaný nie je právnik, k takejto odbornosti sa nikdy nehlásil a jeho email zjavne nemal ambíciu dosiahnuť právnickú presnosť vyjadrovania. Nie je dôvod vykladať slovné spojenie „konflikt záujmov“ v právnom zmysle, ak bolo obsahom laického či inak povedané civilného prednesu. Od súkromných osôb hoci aj pri pracovnej komunikácii (prirodzene ak nejde o pracovnú právnu komunikáciu) nemožno vyžadovať dôsledné a úplne presné používanie právnych pojmov. Stanovenie takýchto nereálne vysokých, perfekcionistačiek požiadaviek na úroveň prejavu by efektívne popieralo zmysel práva na slobodu prejavu. Pokiaľ žalovaný subjektívne vnímal to, že žalobca chcel pre svoju priateľku do nájmu L. ako konflikt záujmov, patrí nepochybne do rámca jeho slobody prejavu tento svoj názor vyjadriť.

33. Z formálnej stránky možno žalovanému vytknúť iba porušenie pravidiel spoločenskej slušnosti pri pracovnej komunikácii s osobami v profesionálnom, t.j. nie bližšom osobnom vzťahu. Oslovenie „T.Ý. K.“ v ironizujúcom kontexte, vyjadrenie žalovaného, že ho žalobca „nasral“ a použitie tykania rozhodne nie sú profesionálne, ani slušné. Na druhej strane nie každé vybočenie z medzí etikety je možné považovať za protiprávne. Naopak väčšina spoločenských prehrškov má iba morálne konzekvencie. Právo na ochranu osobnosti tak, ako je upravené § 11 Občianskeho zákonníka, resp. článkom 19 Ústavy SR nechráni osobu pred každým vplyvom či zásahom, ktorý subjektívne vníma negatívne. Nato aby určité konanie predstavovalo zásah do práva na ochranu osobnosti, musí ísť objektívne o narušenie fyzickej či psychickej integrity osoby, v kontexte prejednávanej veci teda musí ísť o zásah objektívne spôsobilý narušiť jej ľudskú dôstojnosť či občiansku česť. Absencia vykania, ironizácia a expresívne vyjadrenie negatívneho postoja voči žalobcovi zo strany žalovaného pri uvážení všetkých okolností tohto

prípade predstavujú iba neslušný, nie však protiprávny prejav. Odvolací súd pri týchto úvahách zohľadnil už vyššie uvedené skutočnosti, teda že prejav žalovaného bol prístupný iba úzkemu okruhu osôb informovaných o kontexte udalostí, ktorí nimi boli profesne sami dotknutí, nešlo teda o široko dostupný verejný neslušný prejav. Rovnako je treba zohľadniť skutočnosť, že žalobca a žalovaný sú v zásade rovnocenné osoby, nešlo teda zo strany žalovaného o verbálne šikanovanie či urážanie podriadenej, odkázanej alebo inak zraniteľnej osoby, ktoré by už bolo možné vnímať ako narušenie jej psychickej integrity.

34. Žalobca v odvolaní namietal, že email mal výhražný tón a videl v ňom zo strany žalovaného hrozbu, ktorú interpretoval svojimi slovami nasledovne: „Zničím ťa, v boji mám vyššiu váhovú kategóriu, mám viac kamarátov a známych napríklad na ovplyvňovanie polície, súdov či prokuratúry viac peňazí na ich podplatenie.“ Je potrebné uviesť, že ide o značne voľnú, subjektívnu a extenzívnu interpretáciu skutočne žalovaným produkovaného textu, na ktorej súd nemôže založiť svoje rozhodnutie. Z emailu je zrejmé, že žalovaný sa domáhal, aby žalobca (resp. jeho spoločnosť EKOR, s.r.o.) predložil všetky tlačové zostavy týkajúce sa účtovníctva, možno z neho tiež vyvodíť, že žalovaný môže podniknúť kroky smerom k vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti žalobcu, ak nedôjde k splneniu jeho požiadavky. V tomto zmysle nepochybne o hrozbu ide, avšak je právom každého v prípade, že má podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, oznámiť to orgánom činným v trestnom konaní a osoba, ktorej sa to týka, sa pred tým nemôže úspešne domáhať ochrany v civilnom konaní o ochranu osobnosti.

35. Vychádzajúc zo žalovaným zvolenej formy prejavu a s poukazom na preukázaný pravdivý skutkový základ prejavenej, hoci aj ostrejšej kritiky možno mieru zásahu do práva na ochranu osobnosti hodnotiť nanajvýš (s vyššie uvedenými výhradami) ako strednú.

36. Po podrobení zisteného skutkového stavu testu proporcionality v užšom zmysle zodpovedaním všetkých vyžadovaných otázok je nepochybné, že v danom prípade je celková miera zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu prevažne nízka, oproti tomu miera uspokojenia (zachovania) práva žalobcu na ochranu osobnosti je vo väčšine podstatná. Súd prvej inštancie preto rozhodol správne, ak uprednostnil v prejednávanej veci slobodu prejavu žalovaného pred právom na ochranu osobnosti žalobcu, nakoľko obe tieto práve popri sebe nemohli obstáť.

37. Právu žalobcu na ochranu osobnosti nebolo za daného skutkového stavu možné poskytnúť súdnu ochranu ani v časti, teda nielen pokiaľ išlo o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy, ale ani o uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa ďalších neoprávnených zásahov do osobnostných práv žalobcu. Napriek tomu pre úplnosť odvolací súd dodáva, že bol správny názor súdu prvej inštancie, keď uviedol, že forma žalobcom požadovaného ospravedlnenia (jeho publikovaním v široko distribuovanom časopise) bola neproporcionálna k forme žalobcom vytýkaného zásahu do jeho osobnostných práv (email zaslaný žalobcovi a 12 ďalším osobám). Pokiaľ išlo o uloženie negatívnej povinnosti žalovanému nezasahovať do osobnostných práv, v tejto časti nebol žalobný petit ani len formulovaný dostatočne určito a zrozumiteľne, nakoľko v ňom nebolo obsahovo a formálne špecifikované, akých neoprávnených zásahov by sa mal žalovaný zdržať. Nakoľko však nárok žalobcu je neopodstatnený čo do základu, ani odstránenie väd petitu (ku ktorému mal súd prvej inštancie podľa správnosti pristúpiť) by nemohlo privodiť úspech žalobcu, a to ani v časti.

38. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

39. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).